Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 20ής Μαΐου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Συνοριακοί έλεγχοι, άσυλο και μετανάστευση – Πολιτική ασύλου – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και την ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας – Αίτηση διεθνούς προστασίας – Λόγοι απαραδέκτου – Άρθρο 2, στοιχείο ιζ΄ – Έννοια της "μεταγενέστερης αίτησης" – Άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄ – Απόρριψη, από κράτος μέλος, της αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης λόγω της απορρίψεως προηγούμενης αιτήσεως την οποία ο ενδιαφερόμενος είχε υποβάλει σε τρίτο κράτος που έχει συνάψει με την Ευρωπαϊκή Ένωση συμφωνία για τα κριτήρια και τους μηχανισμούς καθορισμού του κράτους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αιτήσεως παροχής ασύλου που υποβάλλεται σε κάποιο από τα συμβαλλόμενα στη συμφωνία αυτή κράτη – Απρόσβλητη απόφαση εκδοθείσα από το Βασίλειο της Νορβηγίας»

Στην υπόθεση C-8/20,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (διοικητικό πρωτοδικείο Schleswig-Holstein, Γερμανία), με απόφαση της 30ής Δεκεμβρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Ιανουαρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης

L.R.

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin και K. Jürimäe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: M. Krausenböck, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Δεκεμβρίου 2020,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Bundesrepublik Deutschland, εκπροσωπούμενη από την A. Schumacher,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και R. Kanitz,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον G. Wils και τις A. Azéma και M. Κοντού-Durande και στη συνέχεια από τον G. Wils και τις A. Azéma και L. Grønfeldt,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60), σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιζ′, της οδηγίας.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του L.R. και της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας), σχετικά με τη νομιμότητα αποφάσεως της Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Μεταναστεύσεως και Προσφύγων, παράρτημα Boostedt, Γερμανία) (στο εξής: Υπηρεσία) με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η αίτηση ασύλου του ενδιαφερομένου.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2011/95/ΕΕ

3 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9), σκοπός της οδηγίας είναι η θέσπιση απαιτήσεων για την αναγνώριση υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας.

4 Το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

α) “διεθνής προστασία”, το καθεστώς πρόσφυγα και το καθεστώς επικουρικής προστασίας, όπως ορίζονται στα στοιχεία ε) και ζ)·

β) “δικαιούχος διεθνούς προστασίας”, πρόσωπο στο οποίο έχει χορηγηθεί καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας, όπως ορίζονται στα στοιχεία ε) και ζ)·

γ) “σύμβαση της Γενεύης”, η σύμβαση περί του καθεστώτος των προσφύγων που υπεγράφη στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], όπως τροποποιήθηκε με το πρωτόκολλο [περί του καθεστώτος των προσφύγων το οποίο συνήφθη] στη Νέα Υόρκη [στις 31] Ιανουαρίου 1967·

δ) “πρόσφυγας”, ο υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, πολιτικών πεποιθήσεων ή ιδιότητας μέλους ιδιαίτερης κοινωνικής ομάδας, ευρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν είναι σε θέση ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, ευρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν είναι σε θέση ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12·

ε) “καθεστώς πρόσφυγα”, η εκ μέρους κράτους μέλους αναγνώριση υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως πρόσφυγα·

στ) “πρόσωπο που δικαιούται επικουρική προστασία”, ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο ανιθαγενής που δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, αλλά σε σχέση με τον οποίο υπάρχουν ουσιώδεις λόγοι να πιστεύεται ότι, εάν ο ενδιαφερόμενος επιστρέψει στη χώρα της καταγωγής του ή, στην περίπτωση ανιθαγενούς, στη χώρα της προηγούμενης συνήθους διαμονής του, θα αντιμετωπίσει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί σοβαρή βλάβη, όπως ορίζεται στο άρθρο 15, και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 17 παράγραφοι 1 και 2, και που δεν είναι σε θέση ή, λόγω του κινδύνου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας·

ζ) “καθεστώς επικουρικής προστασίας”, η εκ μέρους κράτους μέλους αναγνώριση υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως προσώπου που δικαιούται επικουρική προστασία·

η) “αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας”, η αίτηση παροχής προστασίας από κράτος μέλος που υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας και ο οποίος δεν αιτείται ρητώς να του παρασχεθεί άλλη μορφή προστασίας, μη εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας, δυναμένη να ζητηθεί αυτοτελώς·

[…]».

Η οδηγία 2013/32

5 Το άρθρο 2, στοιχεία β′, ε′ και ιζ′, της οδηγίας 2013/32 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[…]

β) “αίτηση διεθνούς προστασίας” ή “αίτηση”: η αίτηση παροχής προστασίας από κράτος μέλος που υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας και ο οποίος δεν αιτείται ρητώς να του παρασχεθεί άλλη μορφή προστασίας μη εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [2011/95], δυναμένη να ζητηθεί αυτοτελώς·

[…]

ε) “[απρόσβλητη] απόφαση”: η απόφαση που ορίζει κατά πόσον χορηγείται στον υπήκοο τρίτης χώρας ή στον ανιθαγενή καθεστώς πρόσφυγα ή επικουρικής προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95] και η οποία δεν υπόκειται πλέον σε [μέσο παροχής έννομης προστασίας] στο πλαίσιο του κεφαλαίου V της παρούσας οδηγίας, ασχέτως εάν με την άσκηση τέτοιου [μέσου παροχής έννομης προστασίας] οι αιτούντες αποκτούν τη δυνατότητα να παραμένουν στα εν λόγω κράτη μέλη μέχρις ότου εκδοθεί η σχετική απόφαση·

[…]

ιζ) “μεταγενέστερη αίτηση”: η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά τη λήψη [απρόσβλητης] απόφασης επί προηγούμενης αίτησης, περιλαμβανομένων περιπτώσεων όπου ο αιτών ρητά ανακάλεσε την αίτησή του και περιπτώσεων όπου η αποφαινόμενη αρχή απέρριψε αίτηση μετά από τη σιωπηρή της ανάκληση σύμφωνα με το άρθρο 28 παράγραφος 1.»

6 Κατά το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

α) η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος·

β) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως πρώτη χώρα ασύλου για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 35·

γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38·

δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95]· ή

ε) πρόσωπο εξαρτώμενο από τον αιτούντα υποβάλει αίτηση, αφού το πρόσωπο αυτό έχει συναινέσει, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, να αποτελέσει η περίπτωσή του τμήμα αίτησης υποβαλλόμενης για λογαριασμό του και δεν υπάρχουν στοιχεία σχετικά με την κατάσταση του προσώπου αυτού τα οποία να δικαιολογούν την υποβολή χωριστής αίτησης.»

Ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ

7 Δυνάμει του άρθρου του 48, πρώτο εδάφιο, ο κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31, στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ), κατήργησε και αντικατέστησε τον κανονισμό (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 50, σ. 1), ο οποίος είχε αντικαταστήσει, σύμφωνα με το άρθρο του 24, τη Σύμβαση περί καθορισμού του κράτους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης παροχής ασύλου η οποία υποβάλλεται σε ένα από τα κράτη μέλη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία υπεγράφη στο Δουβλίνο στις 15 Ιουνίου 1990 (ΕΕ 1997, C 254, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση του Δουβλίνου).

8 Το άρθρο 3 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πρόσβαση στη διαδικασία εξέτασης αίτησης διεθνούς προστασίας» και το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο ΙΙ με τίτλο «Γενικές αρχές και εγγυήσεις», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη εξετάζουν κάθε αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα στο έδαφος οποιουδήποτε από αυτά, συμπεριλαμβανομένων των συνόρων ή των ζωνών διέλευσης. Η αίτηση εξετάζεται από ένα μόνο κράτος μέλος, το οποίο είναι το οριζόμενο ως υπεύθυνο σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ.»

9 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Υποχρεώσεις του υπεύθυνου κράτους μέλους» και το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο V του κανονισμού, ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«1. Το υπεύθυνο κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού υποχρεούται:

[…]

γ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα ο οποίος ανακάλεσε την υπό εξέταση αίτησή του και έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται στο έδαφος άλλου κράτους μέλους χωρίς τίτλο διαμονής,

δ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα του οποίου η αίτηση απερρίφθη και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.»

10 Το άρθρο 19, παράγραφος 3, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Παύση ευθυνών», ορίζει τα εξής:

«Οι υποχρεώσεις που καθορίζονται στο άρθρο 18 παράγραφος 1) στοιχεία γ) και δ) εκλείπουν όταν το υπεύθυνο κράτος μέλος δύναται να αποδείξει, όταν υποβάλλεται σε αυτό αίτημα εκ νέου ανάληψης αιτούντος ή άλλου προσώπου όπως αναφέρεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο γ) ή δ), ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο εγκατέλειψε το έδαφος των κρατών μελών σύμφωνα με απόφαση επιστροφής ή με μέτρο απομάκρυνσης που εξέδωσε μετά την ανάκληση ή την απόρριψη της αίτησης.

Αίτηση που υποβάλλεται μετά από πραγματική απομάκρυνση θεωρείται νέα αίτηση που οδηγεί σε νέα διαδικασία για τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους.»

Η συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας

11 Η Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας για τα κριτήρια και τους μηχανισμούς καθορισμού του κράτους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης παροχής ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος ή στην Ισλανδία ή στη Νορβηγία – Δηλώσεις (ΕΕ 2001, L 93, σ. 40, στο εξής: Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας) εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 2001/258/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2001 (ΕΕ 2001, L 93, σ. 38).

12 Κατά το άρθρο 1 της Συμφωνίας αυτής:

«1. Οι διατάξεις της σύμβασης του Δουβλίνου, που απαριθμούνται στο μέρος 1 του παραρτήματος της παρούσας συμφωνίας και οι αποφάσεις της επιτροπής που συστήθηκε με το άρθρο 18 της σύμβασης του Δουβλίνου, που απαριθμούνται στο μέρος 2 του εν λόγω παραρτήματος, εφαρμόζονται από την Ισλανδία και τη Νορβηγία και ισχύουν στις μεταξύ τους σχέσεις και στις σχέσεις τους με τα κράτη μέλη, υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 4.

2. Τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τους κανόνες που αναφέρονται στην παράγραφο 1, υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 4, σε σχέση με την Ισλανδία και τη Νορβηγία.

[…]

4. Για τους σκοπούς των παραγράφων 1 και 2, οι παραπομπές στις διατάξεις που καλύπτονται από το παράρτημα στα “κράτη μέλη”, νοούνται ως περιλαμβάνουσες την Ισλανδία και τη Νορβηγία.

[…]»

Το γερμανικό δίκαιο

Ο AsylG

13 Το άρθρο 26a του Asylgesetz (νόμου περί ασύλου), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: AsylG), το οποίο φέρει τον τίτλο «Ασφαλείς τρίτες χώρες», προβλέπει τα εξής:

«1) Αλλοδαπός που εισήλθε στην εθνική επικράτεια από τρίτη χώρα κατά την έννοια του άρθρου 16a, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος του Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) (ασφαλής τρίτη χώρα), δεν μπορεί να επικαλεσθεί το άρθρο 16a, παράγραφος 1, του Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. […]

2) Ασφαλείς τρίτες χώρες είναι, πέραν των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι χώρες που απαριθμούνται στο παράρτημα I. […]»

14 Το άρθρο 29 του AsylG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απαράδεκτες αιτήσεις», ορίζει τα εξής:

«(1) Αίτηση ασύλου είναι απαράδεκτη:

[…]

5. Σε περίπτωση μεταγενέστερης αιτήσεως κατά το άρθρο 71 ή δεύτερης αιτήσεως κατά το άρθρο 71a, παρέλκει η διεξαγωγή νέας διαδικασίας ασύλου. […]»

15 Το άρθρο 71a του AsylG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δεύτερη αίτηση», προβλέπει τα εξής:

«1) Αν ο αλλοδαπός, μετά από ανεπιτυχή ολοκλήρωση διαδικασίας ασύλου σε ασφαλή τρίτη χώρα (άρθρο 26a) στην οποία εφαρμόζεται η νομοθεσία της [Ένωσης] σχετικά με τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους για τη διεξαγωγή διαδικασιών ασύλου ή με την οποία η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει συνάψει σχετική διεθνή σύμβαση, υποβάλει αίτηση ασύλου (δεύτερη αίτηση) στην ομοσπονδιακή επικράτεια, νέα διαδικασία ασύλου διεξάγεται μόνον εφόσον η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είναι το υπεύθυνο κράτος για τη διεξαγωγή της διαδικασίας ασύλου και πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 51, παράγραφοι 1 έως 3, του [Verwaltungsverfahrensgesetz (νόμου περί διοικητικής διαδικασίας)]· ο έλεγχος διενεργείται από την [Υπηρεσία]. […]»

16 Το παράρτημα I του άρθρου 26a του AsylG περιλαμβάνει την ακόλουθη απαρίθμηση:

«Νορβηγία

Ελβετία»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

17 Στις 22 Δεκεμβρίου 2014 ο L.R., Ιρανός υπήκοος, υπέβαλε στην Υπηρεσία αίτηση ασύλου.

18 Από την εξέταση της αιτήσεως αυτής προέκυψε ότι ο L.R. είχε ήδη υποβάλει αίτηση ασύλου στη Νορβηγία.

19 Κατόπιν αιτήματος αναδοχής του L.R., το Βασίλειο της Νορβηγίας, με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 2015, επισήμανε στην Υπηρεσία ότι την 1η Οκτωβρίου 2008 ο ενδιαφερόμενος είχε υποβάλει προς τις νορβηγικές αρχές αίτηση ασύλου, η οποία είχε απορριφθεί στις 15 Ιουνίου 2009, και ότι στις 19 Ιουνίου 2013 ο ενδιαφερόμενος είχε παραδοθεί στις ιρανικές αρχές. Το Βασίλειο της Νορβηγίας απέρριψε το αίτημα αναδοχής του L.R. για τον λόγο ότι η ευθύνη του εν λόγω κράτους είχε παύσει, σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 3, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

20 Ως εκ τούτου, η Υπηρεσία εξέτασε την αίτηση ασύλου του L.R. και, με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2017, την απέρριψε ως απαράδεκτη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29, παράγραφος 1, σημείο 5, του AsylG. Η Υπηρεσία θεώρησε ότι επρόκειτο για «δεύτερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 71a του AsylG και ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 51, παράγραφος 1, του νόμου περί διοικητικής διαδικασίας προκειμένου να δικαιολογείται νέα διαδικασία ασύλου, καθόσον τα πραγματικά περιστατικά που προέβαλε ο L.R. προς στήριξη της αιτήσεώς του δεν φαίνονταν, στο σύνολό τους, αξιόπιστα.

21 Ο L.R. άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου προσφυγή κατά της ανωτέρω αποφάσεως της Υπηρεσίας, με κύριο αίτημα τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, επικουρικό αίτημα τη χορήγηση του καθεστώτος «επικουρικής προστασίας» και επικουρικότερο αίτημα τη διαπίστωση ότι απαγορεύεται η απομάκρυνση δυνάμει του γερμανικού δικαίου. Με διάταξη της 19ης Ιουνίου 2017, το αιτούν δικαστήριο, δεχόμενο την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υπέβαλε ο L.R., αναγνώρισε το ανασταλτικό αποτέλεσμα της προσφυγής.

22 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι, προκειμένου να αποφανθεί επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του, χρειάζεται διευκρινίσεις σχετικά με το ζήτημα αν αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32, σε περίπτωση κατά την οποία η πρώτη διαδικασία, που κατέληξε στην απόρριψη μιας τέτοιας αιτήσεως, δεν διεξήχθη σε άλλο κράτος μέλος της Ένωσης, αλλά σε τρίτο κράτος και συγκεκριμένα στη Νορβηγία.

23 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, μολονότι με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2016 το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, Γερμανία) δεν έδωσε απάντηση στο ανωτέρω ζήτημα, εντούτοις το ίδιο εκτιμά ότι είναι δυνατό να πρόκειται για «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32, σε περίπτωση που η πρώτη διαδικασία, η οποία κατέληξε στην απόρριψη της πρώτης αιτήσεως διεθνούς προστασίας του ενδιαφερομένου, διεξήχθη σε άλλο κράτος μέλος.

24 Το αιτούν δικαστήριο αναγνωρίζει ότι τόσο από το γράμμα του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχεία β', ε' και ιζ', όσο και από τη γενική οικονομία της οδηγίας, προκύπτει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεταγενέστερη αίτηση» μόνον εάν η «[απρόσβλητη] απόφαση» με την οποία απορρίφθηκε «προγενέστερη αίτηση» του ίδιου αιτούντος έχει εκδοθεί από κράτος μέλος. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 2, στοιχεία β' και ε', της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι μια τέτοια «προγενέστερη αίτηση», καθώς και η απρόσβλητη απόφαση που εκδίδεται επ' αυτής, πρέπει να αφορούν την προστασία που παρέχει η οδηγία 2011/95, η οποία οδηγία απευθύνεται αποκλειστικώς στα κράτη μέλη.

25 Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο κλίνει προς την άποψη ότι η οδηγία 2013/32 πρέπει να τύχει ευρύτερης ερμηνείας στο πλαίσιο της συνδέσεως του Βασιλείου της Νορβηγίας με το κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, όπως η σύνδεση αυτή προβλέπεται από τη Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας. Ασφαλώς, το Βασίλειο της Νορβηγίας δεν δεσμεύεται από τις οδηγίες 2013/32 και 2011/95, πλην όμως το νορβηγικό σύστημα ασύλου είναι, τόσο από ουσιαστικής όσο και από δικονομικής απόψεως, ισοδύναμο με εκείνο το οποίο θεσπίζει το δίκαιο της Ένωσης. Επομένως, αν τα κράτη μέλη ήταν υποχρεωμένα να διεξαγάγουν πλήρη πρώτη διαδικασία ασύλου σε περίπτωση όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης, τούτο θα αντέβαινε προς τον σκοπό και το πνεύμα του κοινού ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου, καθώς και προς τη σύνδεση του Βασιλείου της Νορβηγίας με το σύστημα αυτό.

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (διοικητικό πρωτοδικείο Schleswig-Holstein, Γερμανία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι σύμφωνη προς το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και το άρθρο 2, στοιχείο ιζ′, της οδηγίας [2013/32] εθνική ρύθμιση σύμφωνα με την οποία μια αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη μεταγενέστερη αίτηση οσάκις η ανεπιτυχής πρώτη διαδικασία ασύλου δεν διεξήχθη σε κράτος μέλος της Ένωσης, αλλά στη Νορβηγία;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

27 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιζ′, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει τη δυνατότητα απορρίψεως ως απαράδεκτης της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β′, της οδηγίας, που υποβάλλεται στο κράτος μέλος αυτό από υπήκοο τρίτης χώρας ή ανιθαγενή του οποίου προγενέστερη αίτηση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, υποβληθείσα σε τρίτο κράτος το οποίο εφαρμόζει τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ σύμφωνα με τη Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας, είχε απορριφθεί από το τρίτο αυτό κράτος.

28 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι το αιτούν δικαστήριο, στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, στηρίχθηκε στην παραδοχή ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιζ′ της οδηγίας, τυγχάνει εφαρμογής επί νέας αιτήσεως διεθνούς προστασίας η οποία υποβάλλεται σε κράτος μέλος μετά την απόρριψη, με «[απρόσβλητη] απόφαση» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ε′, της οδηγίας, προγενέστερης αιτήσεως υποβληθείσας από τον ίδιο αιτούντα σε άλλο κράτος μέλος. Η Γερμανική Κυβέρνηση, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε στο Δικαστήριο, συμμερίζεται την άποψη αυτή.

29 Αντιθέτως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε στο Δικαστήριο, υποστηρίζει ότι η νέα αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ′, και του άρθρου 33 παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, μόνον εφόσον υποβάλλεται στο κράτος μέλος του οποίου οι αρμόδιες αρχές απέρριψαν, με απρόσβλητη απόφαση, προγενέστερη αίτηση που είχε υποβάλει ο ίδιος αιτών.

30 Εντούτοις, δεδομένου ότι το προδικαστικό ερώτημα αφορά αίτηση διεθνούς προστασίας υποβληθείσα σε κράτος μέλος μετά την απόρριψη προγενέστερης αιτήσεως την οποία ο ίδιος αιτών είχε υποβάλει σε τρίτο κράτος που είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας, είναι αναγκαίο, προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, να κριθεί αν μια τέτοια αίτηση συνιστά «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ', και του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32.

31 Υπό την επιφύλαξη αυτή, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 απαριθμεί εξαντλητικώς τις περιπτώσεις στις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν την αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη [απόφαση της 19ης Μαρτίου 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

32 Κατά το αιτούν δικαστήριο, μόνον το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32 θα μπορούσε να δικαιολογήσει την απόρριψη, ως απαράδεκτης, αιτήσεως όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη.

33 Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να απορρίψουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη μόνον εάν η αίτηση αυτή αποτελεί μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή δεν υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του ζητήματος εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

34 Η έννοια της «μεταγενέστερης αιτήσεως» ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32 ως αφορώσα νέα αίτηση διεθνούς προστασίας η οποία υποβάλλεται μετά τη λήψη απρόσβλητης αποφάσεως επί προηγούμενης αιτήσεως.

35 Επομένως, ο ορισμός αυτός επαναλαμβάνει τις έννοιες της «αιτήσεως διεθνούς προστασίας» και της «[απρόσβλητης] απόφασης», οι οποίες επίσης ορίζονται στο άρθρο 2 της οδηγίας, στο στοιχείο β' και στο στοιχείο ε', αντιστοίχως, του εν λόγω άρθρου.

36 Όσον αφορά, πρώτον, την έννοια της «αίτησης διεθνούς προστασίας» ή «αίτησης», η έννοια αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2013/32 ως η αίτηση για την παροχή προστασίας «από κράτος μέλος» την οποία υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95/ΕΕ.

37 Επομένως, από το σαφές γράμμα της ως άνω διατάξεως προκύπτει ότι αίτηση απευθυνόμενη σε τρίτο κράτος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «αίτηση διεθνούς προστασίας» ή ως «αίτηση» κατά την εν λόγω διάταξη.

38 Όσον αφορά, δεύτερον, την έννοια της «[απρόσβλητης] απόφασης», αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο ε', της οδηγίας 2013/32 ως αφορώσα κάθε απόφαση η οποία ορίζει κατά πόσον χορηγείται στον υπήκοο τρίτης χώρας ή στον ανιθαγενή καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95/ΕΕ και η οποία δεν υπόκειται πλέον σε μέσο παροχής έννομης προστασίας στο πλαίσιο του κεφαλαίου V της οδηγίας 2013/32.

39 Απόφαση όμως η οποία εκδίδεται από τρίτο κράτος δεν είναι δυνατόν να εμπίπτει στον ορισμό αυτόν. Πράγματι, η οδηγία 2011/95, η οποία απευθύνεται στα κράτη μέλη και δεν αφορά τα τρίτα κράτη, δεν περιορίζεται στη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, όπως αυτό ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ήτοι στη Σύμβαση της Γενεύης, αλλά κατοχυρώνει επίσης το καθεστώς επικουρικής προστασίας, το οποίο, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 6 της οδηγίας, συμπληρώνει τους κανόνες περί του καθεστώτος του πρόσφυγα.

40 Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών, και με την επιφύλαξη του αυτοτελούς ζητήματος αν η έννοια της «μεταγενέστερης αιτήσεως» έχει εφαρμογή σε νέα αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος μετά την εκ μέρους άλλου κράτους μέλους απόρριψη προγενέστερης αιτήσεως με απρόσβλητη απόφαση, από τον συνδυασμό των στοιχείων β′, ε′ και ιζ′ του άρθρου 2 της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεταγενέστερη αίτηση», αν έχει υποβληθεί μετά την εκ μέρους τρίτου κράτους απόρριψη της αιτήσεως για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα στον αιτούντα.

41 Επομένως, η ύπαρξη προγενέστερης αποφάσεως τρίτου κράτους, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, όπως αυτό προβλέπεται στη Σύμβαση της Γενεύης, αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως «μεταγενέστερης αιτήσεως», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ′, και του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95, την οποία ο ενδιαφερόμενος υπέβαλε σε κράτος μέλος μετά την έκδοση της εν λόγω προγενέστερης αποφάσεως.

42 Από τη Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας δεν μπορεί να συναχθεί κανένα άλλο συμπέρασμα.

43 Ασφαλώς, δυνάμει του άρθρου 1 της συμφωνίας αυτής, ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ εφαρμόζεται όχι μόνον από τα κράτη μέλη, αλλά και από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας. Επομένως, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία ο ενδιαφερόμενος έχει υποβάλει αίτηση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα σε ένα από τα δύο αυτά τρίτα κράτη, το κράτος μέλος στο οποίο ο ενδιαφερόμενος υπέβαλε νέα αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του στοιχείου γ′ ή του στοιχείου δ′ του άρθρου 18, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, να ζητήσει από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας ή από το Βασίλειο της Νορβηγίας να αναλάβει εκ νέου τον εν λόγω ενδιαφερόμενο.

44 Εντούτοις, εξ αυτού δεν μπορεί να συναχθεί ότι, οσάκις μια τέτοια εκ νέου ανάληψη δεν είναι δυνατή ή δεν λαμβάνει χώρα, το οικείο κράτος μέλος δικαιούται να θεωρήσει ότι η νέα αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβλήθηκε ενώπιον των αρχών του από τον ίδιο ενδιαφερόμενο συνιστά «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32.

45 Πράγματι, μολονότι η Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας προβλέπει, κατ’ ουσίαν, την εφαρμογή από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας ορισμένων διατάξεων του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και ορίζει, στο άρθρο 1, παράγραφος 4, ότι, προς τον σκοπό αυτόν, όταν οι διατάξεις που καλύπτονται από το παράρτημα της Συμφωνίας αναφέρονται στα κράτη μέλη πρέπει να νοείται ότι περιλαμβάνουν και τα δύο αυτά τρίτα κράτη, εντούτοις καμία διάταξη της οδηγίας 2011/95 ή της οδηγίας 2013/32 δεν περιλαμβάνεται στο εν λόγω παράρτημα.

46 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι, όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, το νορβηγικό σύστημα ασύλου προβλέπει ισοδύναμο επίπεδο προστασίας των αιτούντων άσυλο με εκείνο το οποίο προβλέπει η οδηγία 2011/95, τούτο δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα.

47 Πέραν του ότι από το σαφές γράμμα των σχετικών διατάξεων της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του δικαίου της Ένωσης, ένα τρίτο κράτος δεν μπορεί να εξομοιωθεί με κράτος μέλος για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου της 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, μια τέτοια εξομοίωση δεν μπορεί να εξαρτάται, με κίνδυνο να θιγεί η ασφάλεια δικαίου, από την αξιολόγηση του συγκεκριμένου επιπέδου προστασίας των αιτούντων άσυλο στο οικείο τρίτο κράτος.

48 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο της 2, στοιχείο ιζ′, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει τη δυνατότητα απορρίψεως ως απαράδεκτης της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β′, της οδηγίας, που υποβάλλεται στο κράτος μέλος αυτό από υπήκοο τρίτης χώρας ή ανιθαγενή του οποίου προγενέστερη αίτηση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, υποβληθείσα σε τρίτο κράτος το οποίο εφαρμόζει τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ σύμφωνα με τη Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας, είχε απορριφθεί από το τρίτο αυτό κράτος.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, σε συνδυασμό με το άρθρο της 2, στοιχείο ιζ′, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει τη δυνατότητα απορρίψεως ως απαράδεκτης της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β′, της οδηγίας, που υποβάλλεται στο κράτος μέλος αυτό από υπήκοο τρίτης χώρας ή ανιθαγενή του οποίου προγενέστερη αίτηση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα, υποβληθείσα σε τρίτο κράτος, το οποίο εφαρμόζει τον κανονισμό (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, σύμφωνα με τη Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας για τα κριτήρια και τους μηχανισμούς καθορισμού του κράτους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης παροχής ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος, ή στην Ισλανδία ή τη Νορβηγία – Δηλώσεις, είχε απορριφθεί από το τρίτο αυτό κράτος.

(υπογραφές)